

Publicerad 2012-05-25 20:13 av ResenärGenomLivet

Såg ett TV-program om en ung kille som var både blind och satt i rullstol. Men ändå spelade han piano och sjöng med en sådan glädje att jag fick en klump i halsen. Därav denna dikt.

Sluta gnälla och klaga!

Det finns människor
utan både armar och ben.
Det finns dom
vars hud inte är len.
Somliga finns
som ej kan se eller höra
och några som på sin kropp
ej överhuvudtaget kan röra.
Det finns barn
vars hud är täckta med sår
och andra som
tappat allt sitt hår.
I rullstol
är det många som sitter
och några har fått
ryggen full med splitter.

Så vad har vi
att gnälla och klaga på.
Vi som var dag
kan ge oss ut och gå.
Se naturen
i all sin glans.
Svänga "de lurviga"
i någon dans.
Även om vissa dagar
går i grått,
borde vi va tacksamma
för livet vi fått.
Tänk på varandra,
räck en hjälpande hand.
Då blir livet bättre för många
i vårt avlånga land.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren ResenärGenomLivet med Poeter.se id #40061 innehar upphovsrätten